

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 247. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm11717.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Øie! Øie! du saa gierne
Stirrer dristig i det Fjerne,
Stirrer høit fra Kirkesvalen,
Søger Bjerget, glemmer Dalen,
Søger Kirken, som du veed,
Ei skal før fra Jorden fare,
End fra Himlen falde ned
Lamperne, som Natten klare;
Glemmer i en Verden vid,
Grændserne i Rum og Tid;
Glemmer: Gud kun det Uvordne
Nævne kan, som om det var;
Over Vordende og Forne,
Hvad i Kreds du for dig har.
Kom ihu, at nys du saae
Bispelignelserne staae
Flygtende paa Svalerand,
248Truende med Kirkeband!
See engang paa dette Billed
Som vil synke ned i Jord!
Kirkeskikkelsen i Nord
Herren her dig forestilled.
See engang den Christi Hyrde!
Hvor han under tunge Byrde
Bøier sig saa vaandefuld,
Stirrer ned i sorte Muld;
Pletten som han stirrer paa,
Der, ak skulde Kirken staa,
Ak, men Øiet seer kun Grus,
Hvor det søger Herrens Hus.
Ja, o Balle! pinte Vidne!
Dine Haar blev tidlig kridne,
Ryggen vel sig maatte bøie,
Synke maatte vel dit Øie;
Thi det veed og føle Faa,
Hvad du bar, og hvad du saae.
Svovelpile saae du lue
Trindt om Kirkens Spir og Bue,
Som en Kiæmpe gikst du bold
Mellem Pile rundt paa Vold,
Gjordet om med Sandheds Belte,
Værgende med Troens Skjold,
249Men, ak, Nordens gamle Helte
Vare i den svundne Old,
Det var glemt at Troens Skjold
Kan den Ondes Pile slukke,
Enlig fra den tomme Vold
Maatte du nedgaa og sukke.
Fra den gamle Bispebolig
Hvor saa hyrdelig, saa trolig
Du med Bog og Bøger sad,
Hvor du stred og hvor du bad,
Hvor dig Fjendens Svovelflammer
Gjæsted i dit Læsekammer,
Ak, derfra du maatte skue
Kirkespir og Kirkebue,
Rammes, tændes, flamme, falde
Under Kvad af Helvedskjalde,
Mon, der Kirken sank i Grus,
Lysere fra Studigaarden
Lærdes Udsigt nu er vorden?
Nei de gamle Læsestuer
Ødtes af de samme Luer
Som fortæred Herrens Hus,
Øiet fra det sidste Kammer
Seer kun Tidens store Jammer,

Mægter kun at efterspore
250I Ruinerne det Store.
Mærk det vel, du høie Skole!
Det var Klang af Kirkeklokke,
Der om dine høie Stole
Samlede de store Flokke,
Smeltet er nu Klokkemalmen,
Og forstummet Indgangspsalmen;
Mener du at alt dit Bram,
Din Pedel og dit Program,
Og din gule Sengeklokke,
Kan forsamle slige Flokke,
Konger, Fyrster, Riddersmænd
Hver en vakker Ungersvend!
Nei, o nei, o mærk det dog!
Der af Kirkeglug udslog
Luen stærk og Luen vild,
Da fortæred den i Skolen
Ridderbænk og Kongestolen;
Ja om Kirkens Spir og dit
Messehagel, Rectorkappe,
Samme Luer lige rappe,
Snoede sig lige frit;
Fra den tredde Kristian
Kappen sig med Kirken skrev,
Til en Askedyngge blev
Begge i den samme Brand.
251Det var dine tunge Kaar,
Balle! Sligt at see og kiende,
Legemlig i Dage tvende,
Aandelig i tyve Aar;
Og i disse hede Emmer,
Over femten Bispers Grav,
Hvad ei Saga let forglemmer,
Lagde du i Kors din Stav,
Staven som i Hyrdegang,
Du for Hjordens Aasyn førte,
Staven, som du modig svang,
Naar sig Ræv og Ulv kun rørte.